

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.716 van 8 januari 2016
in de zaak A. 217.543/XIV-36.764**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Julien Hardy
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 12 november 2015, strekt tot de
cassatie van het arrest nr. 154.875 van 21 oktober 2015 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 18 november 2015 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, wijst het ontvankelijk
verklaren van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de wet
van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) er niet op dat hij lijdt aan ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt immers dat in de beslissing van 14 mei 2013 waarmee de betreffende aanvraag ongegrond werd verklaard, wordt vastgesteld dat "uit het voorgelegd medische dossier niet [kan] worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon in het bestreden arrest, in antwoord op de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, dan ook volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt en met een verwijzing naar de voornoemde definitief geworden beslissing van 14 mei 2013 waarmee verzoekers eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 maart 2015 moet worden opgemerkt dat in het Belgische recht geen precedentenwerking wordt aanvaard. Bovendien heeft het arrest waarnaar verzoeker verwijst betrekking op de motivering van de duur van een inreisverbod op grond van artikel 74/11, § 1, terwijl de thans voorliggende aanvankelijk bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, werd in het bestreden arrest de aanvoerde schending van de materiële motiveringsplicht wel degelijk onderzocht maar besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op omstandig gemotiveerde wijze "dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen". Uit het rechtplegingsdossier blijkt niet dat verzoeker een schending van de zorgvuldigheidsplicht heeft aangevoerd zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gehouden was die te onderzoeken.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat uit de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing had moeten blijken dat rekening werd gehouden met zijn

gezondheid en gezins- en familielevens, gaat hij voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin de door hem aangevoerde grieven uitgebreid worden beantwoord. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers terecht stelt, houdt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen motiveringsplicht in. Wat betreft verzoekers gezondheidstoestand, kan worden verwezen naar de behandeling van het eerste middel. Daarnaast merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook op dat “verzoeker [...] geen elementen aan[voert] met betrekking tot zijn gezondheidstoestand waarmee geen rekening werd gehouden”, dat hij “evenmin elementen aan[brengt] die wijzen op het bestaan van een gezins- of familielevens in zijn hoofd en waarmee de gemachtigde rekening diende te houden” en dat hij “na[laat] *in concreto* uiteen te zetten van welk kind het hoger belang diende te worden onderzocht, laat staan waarin dit hoger belang dan wel zou bestaan”.

Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

3. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schending heeft aangevoerd van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en daarbij op uiterst summiere wijze heeft betoogd dat met de aanvankelijk bestreden beslissing de hoorplicht werd genegeerd “immer mocht zij op correcte wijze de hoorplicht hebben uitgevoerd dan had zij geweten dat er sprake is van ernstige gezondheidsproblemen en een familielevens [...]”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in het bestreden arrest uitgebreid in op de hoorplicht, zoals vormgegeven door de rechtspraak van het Hof van Justitie, en besluit dat verzoeker “na[laat] aan te geven op welke wijze deze elementen zouden hebben kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing of tot het niet nemen van de bestreden beslissing, temeer nu uit de vaststellingen [...] blijkt dat er geen schending wordt aangetoond van de artikelen 3 en 8 van het EVRM”. Verzoekers grief werd aldus uitvoerig beantwoord, zodat het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

In de mate dat verzoeker thans de schending van het hoorrecht zoals hij dat heeft uiteengezet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn verzoekschrift tot cassatieberoep uitbreidt en verder ontwikkelt, betreft het in wezen een nieuw middel dat als dusdanig niet voor het eerst kan worden aangevoerd in de graad van administratieve cassatie. Zoals reeds bij de behandeling van het tweede middel werd gesteld, heeft verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schending van het

zorgvuldigheidsbeginsel niet aangevoerd. Verzoekers kritiek dat “de aangeropen schending van het zorgvuldigheidsplicht niet met een expliciete motivering [werd] beantwoord” mist dan ook feitelijke grondslag.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op acht januari tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams